

Allanen stiger för långt fram; äfv. synas bättre eller närmare i målning, m. m., t. ex.: Skuggan gör, all figuren stiger bättre fram. S. i hufvudet, säges om dunster, som förorsaka yrsel, t. ex.: Vinet stiger i hufvudet. S. i näsan, göra starkt och obehagligt intryck på luktsinnet. S. under, se Understiga. Fisken stiger upp, går ur haf eller sjö upp i elfver, strömmar, åar. Gikten stiger upp, flyttar sig upp i kroppen. S. öfver, se Öfverstiga.

STIGANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man stiger. *Under s-t uppför trappan.* — 2) Höjning; tilltagande. *Vattnets, sädens s. Kursen är i s.*

STIGARE, m. 5. Person, som har uppsigt öfver arbetarne vid en grufva, tillsyn öfver maskiner, m. m.

STIGBORD, n. 5. Lucka i en qvarnränna, o. s. v.

STIGBYGEL, m. 2. pl. — *byglar.* 1) Ett slags halfring af jern eller annan metall, som, hängande vid en rem ned ifrån sadeln på en häst, tjänar till stöd för ryttarens fötter. *Bruka långa, korta s-glar,* hafva dem högt, långt ned, uppfästade. — 2) (anat.) Ett af de små benen i trumhålan uti örat. [Stegbögel.]

STIGBYGELREM, f. 2. pl. — *remmar.* Rem, hvori en stigbygel hänger.

STIGLÄDER, n. 5. Se *Stigbygelrem.*

STIGLÄDERSRING, m. 2. Ring, hvori stiglädret är fästadt.

STIGNING, f. 2. 1) Se *Stigande.* — 2) Den vinkel, som en skrufgånga gör emot ett till skrufvens axel vinkelrätt plan.

STIKTA, se *Stickta.*

STIL, m. 2. (lat. *Stylus*, grek. *Stylos*, egentl. skrifstift) 1) Se *Handstil.* Kallas äfv. *Yltre s. Ful, vacker s. Skrifva en hög s.* — 2) (boktr.) a) (mest i plur.) Gjuten bokstaf, som begagnas vid boktryckning. *Tryckt med nya, gamla s-ar.* — b) Olika sort af sådana bokstäfver, i afseende på höjd och formning. *Corpus och Cicero äro olika boktryckeristilar.* — c) (i sing. kollekt.) Mängd af bokstafsstilar. *Till detta arbete behöfs mycken s. Ett boktryckeri, som är väl försedd med s.* — d) Aftrycket af bokstafsstilar i böcker o. s. v. *S-en i denna bok är ganka lättläst. Hafva svårt för att läsa fin s.* — 3) a) Visst sätt att i ord uttrycka sina tankar; skrifstätt, skrifart. Kallas äfv. *Inre s. En lätt, behaglig, flytande, kärf, blomsterströdd s. Bunden s., vers. Obunden s., prosa. Den högre s-en,* som höjer sig öfver hvardagsspråket. Se f. ö. *Kansli-, Lag-, Rättegångsstil,* m. fl. — b) Lyckligt uttrycksätt i skrift. *Han har s.* — 4) (i musik o. bildande konst) Det hvarje konstnär egna sätt att behandla konsten. *Han har bildat sin s. efter Rafael. Stor s.,* högre grad af fullkomlighet i stilen. — 5) Se *Byggnadsstil.* — 6) Sätt, vana att bete sig. *Delta är i hans vanliga s.* — 7) Tidräkning. *Den 16:de Mars efter gamla, nya s-en.* [Styl.]

STILETT, -lätt, m. 5. (fr. *Stylet*) Ett slags fin, vanlig treeggad dolk.

STILGJUTARE, m. 5. En, som gjuter boktryckeristilar. [Styl —.]

STILGJUTERI, n. 5. Inrättning, ställe, der boktryckeristilar gjutas.

STILGJUTNING, f. 2. Gjutting af boktryckeristilar.

STILISERA, v. a. 1. Affatta, framställa i ord. — *Stilisering, f. 2.* [Styl —.]

STILIST, -isst, m. 5. 1) Skriftställare, med afseende på skrifstättet. *God, dätig s.* — 2) Skriftställare, som har ett lyckligt skrifstätt. *Han är s.* [Styl —.]

STILISTISK, a. 2. 1) Beträffande skrifstättet. *I s-t afseende.* — 2) Som tillhör, innefattar ett godt skrifstätt. *Äga mycken s. förmåga.* [Styl —.]

STILKAST, m. 5. Dubbel låda med en mängd fack för en sats af boktryckeristilar.

STILLA, v. a. 1. I. (af *Stå*) Göra, att något afstannar, upphör. Säges både egentl. och fig. *S. vågornas raseri. S. blodet.* (Fig.) *S. värken. S. ett uppror. S. sitt sinne. S. ens vrede. S. törst, hunger, dricka, äta,* tills man blir otörstig, mätt. *S. ett barn,* gifva det bröstet. *S. boskap,* gifva den foder. *S. upp kreatur,* göda dem. *S. upp foder,* förbruka foder till boskaps stillning. — *Syn.* Afstilla, Dämpa, Sakta, Afsakta, Hämna, Lugna, Tillfredsställa, Döfva. — *S. sig, v. r.* Sakta sig, mildra sig. *Stormen s-r sig. Hans vrede s-de sig. — S-n de,* part. akt. Säges adjektivt om medel, som stilla värk, plågor. *S. medel.*

STILLA, a. oböjl. II. 1) Som ej rör sig, ej väsnas, ej bråkar. *Vara, hålla sig s. Hålla någon s. Var s.,* låt mig vara i fred. — 2) Som ej uppröres af vinden. *S. luft. S. vatten. S. väder. I s. lugn.* (Ordspr.) *I s-ste vatten gå största fiskarne,* en lugn yta döjler ofta de våldsammaste delelser. — 3) Fredlig, lugn, tyst. *Den s. landsbygden. En s. tillflyktsort. En s. karl. Föra en s. lefnad. En s. död. En s. sorg.*

STILLA, adv. III. 1) På ett stilla sätt, utan att röra sig. *Sitta, ligga, stå s. Hålla s., stanna.* — 2) Fredligt, lugnt. *S. gå sin värld fram. — Int.* Ingen rörelse! intet buller, oväsende! tyst!

STILLANDE, n. 4. Handlingen eller verknigen, hvarigenom något stillas.

STILLASITTANDE, a. 1. Som sitter mycket stilla, tar sig föga rörelse. *En s. lerd.* Man säger äfven *S. lefnadssätt.* — *S. n.* Lefnadssätt, då man sitter mycket stilla. *S. är skadligt.*

STILLASTÄNDE, a. 1. Som står stilla, förblir orörlig på samma punkt, ej uppröres, ej är i rörelse. *En s. person. S. vatten.* — *S. n.* Tillstånd, då någon eller något står stilla. *Ett långvarigt s. trötter. Vattnets s.*

STILLATIGANDE, a. 1. Som iakttaget tystnad. *S. nickade han på hufvudet. S. samtycke,* som uttryckes genom tystnad. — *S. n.* Fullkomlig tystnad. *Gå med s. förbi något.*

STILLESTÅND, n. 5. 1) Tillstånd, då något afstannat. *S. i handeln, i affärerna.* — 2) Afbrott af fiendligheterna i krig, efter träffad öfverenskommelse mellan de krigförande. — *Syn.* Vapenhvila. — 3) (fig.) Afbrott i enskilt fiendlighet, ovänskap, tvist, oro, o. s. v.

STILLFRÖ, n. 4. Örten *Sisymbrium Sophia* med små ljusgula blommor.

STILLHET, f. 5. 1) Frånvaro af rörelse, lugn. *Luftens, vattnets s.* — 2) Frånvaro af oro, frihet för bekymmer och bråk, lugn. *Lefva i s. I s. tänka på något. Sinnets s.* — 3) Tysthet. *Gråta i s. Begräva i s.*

STILLNA, v. n. 1. (om vädret) Blifva stilla, lugna.

STILLNING, f. 2. Boskaps fodrande.

STILLT, adj. n. sing. indef. Lugnt. I uttrycket: *Det är s.*

STILLÅDA, f. 1. Se *Stilkast.*